

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 036446 25 Кж 8
Бања Лука, 13.03.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Владимира Симовића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Андреа Гранолић, у кривичном предмету против оптуженог Н. Т. због кривичног дјела извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366. став 2. у вези са кривичним дјелом тешка крађа из члана 226. став 3. у вези са чланом 224. став 1. и у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог Стојана Вукајловића, адвоката из Бање Луке и пуномоћника оштећене мр Јадранка Ј. Пилиповића, адвоката из Бањалуке, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 036446 24 К-п од 17.07.2025. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Горан Гламочанин, бранилац оптуженог и пуномоћник оштећене донио је дана 13.03.2026. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Н. Т., а дјелимичним уважавањем жалбе пуномоћника оштећене преиначава пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 036446 24 К-п од 17.07.2025. године, у одлуци о имовинскоправном захтјеву тако што се, на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске, имовинскоправни захтјев оштећене Ј. Ш. дјелимично усваја, те се обавезује оптужени да оштећеној на име поврата украдене ствари исплати износ од 2.020,00 америчких долара (УСД), у року од 15 дана од дана доношења пресуде, под пријетњом принудног извршења, док се са преосталим дјелом имовинскоправног захтјева оштећена упућије на парнични поступак, а поводом жалбе пуномоћника оштећене и жалбе браниоца оптуженог, по служебној дужности, преиначава се наведена првостепена пресуда и у дијелу одлуке о одузимању имовинске користи прибављене кривичним дјелом, тако што се одлука о одузимању имовинске користи изречена оптуженом том пресудом укида.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 036446 24 К-п од 17.07.2025. године, оглашен је кривим оптужени Н. Т. због кривичног дјела тешка крађа из члана 226. став 3. у вези са чланом 224. став 1. и у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година. На основу члана 59. став 1. КЗ РС одређено је да се оптуженом у казну затвора урачунава вријеме проведено у притвору од 15.05.2024. године до ступања на издржавање казне затвора по тој пресуди, а на основу члана 83. и члана 84. став 1. КЗ РС да се од оптуженог одузима имовинска корист прибављена кривичним дјелом и то новац у износу од 2.020,00 америчких долара (УСД). На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећена Ј. Ш. упућена је да имовинскоправни захтјев може остваривати у парничном поступку, а на основу члана 99. став 1. ЗКП РС оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 179,20 КМ и паушал у износу од 500,00 КМ, све у року од 15 дана од дана правоснажности ове пресуде под пријетњом принудног извршења, док је на основу члана 96. став 5. ЗКП РС одређено да трошкови превођења, у висини која ће бити одређена посебним рјешењем, падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили бранилац оптуженог, адвокат Стојан Вукајловић из Бањалуке и пуномоћник оштећене мр Јадранко Ј. Пилиповић, адвокат из Бањалуке. Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и одузимању имовинске користи, са приједлогом да суд усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе, те оптуженом врати одузету имовинску корист прибављену кривичним дјелом, односно да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да донесе пресуду којом се оптужба одбија и одузета имовинска корист враћа оптуженом, те да укине притвор и оптуженог пусти на слободу. Пуномоћник оштећене је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о имовинскоправном захтјеву, са приједлогом да суд жалбу уважи, побијану пресуду преиначи у дијелу одлуке о имовинскоправном захтјеву, тако што ће имовинскоправни захтјев оштећене Ј. Ш. усвојити у цијелости, те обавезати оптуженог да оштећеној накнади штету у износима и валутама утврђеним у изреци пресуде или у ЕУР по средњем курсу на дан исплате, те да јој врати износ од 2.020,00 УСД, који је већ одузет од оптуженог.

У одговору на жалбу браниоца оптуженог, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, републички јавни тужилац Горан Гламочанин је предложио да се жалба браниоца одбије као неоснована.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код жалбених приговора и приједлога. Пуномоћник оштећене је, такође, изложио жалбу, остајући код жалбених приговора и приједлога у погледу имовинскоправног захтјева и враћања оштећеној имовинске користи одузете од оптуженог.

Републички јавни тужилац је изложио одговор на жалбу браниоца оптуженог, остајући код приједлога да се жалба одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, у вези са чланом 244. истог закона, бранилац оптуженог је у жалби навео да се оптужени приликом изјашњења о кривици изјаснио на грузијском језику, те да је због околности да није био присутан тумач за грузијски језик, судија за претходно саслушање погрешно примијенио одредбу члана 244. ЗКП РС и утврдио да се оптужени изјаснио да није крив. Наведени жалбени приговори нису основани јер из записника о изјашњењу о кривици Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 036446 24 Кпс-п од 02.12.2024. године произлази да је оптужени у присуству преводиоца за руски језик Јелене Јоке упозорен и поучен о свим правима и обавезама са којима је био упознат у претходном току поступка, сходно члану 143. ЗКП РС, па и да има право на бесплатног преводиоца у случају да не разумије језик на ком се води поступак, те је, позван да се изјасни, оптужени изјавио да је разумио све дате поуке и упозорења. Након тога поучен је о посљедицама признања кривице, у смислу одредбе члана 245. став 1. ЗКП РС, као и уколико се изјасни да није крив, те да уколико се не изјасни о кривици, суд ће по службеној дужности уписати да пориче кривицу. Затим је у записнику констатовано да је оптужени изјавио да је свјестан свих упута и упозорења о посљедицама признања кривице, да је потврђену оптужницу прочитао и потпуно разумио које кривично дјело му се оптужницом ставља на терет и по основу којих доказа је суд потврдио оптужницу, те да оптужени и његов бранилац немају потребе да им се било шта прије давања изјаве посебно образлаже. Након позива судије да се изјасни о кривици, оптужени се изјаснио о кривици на начин да је судија за претходно саслушање констатовао да на основу члана 244. ЗКП РС он пориче кривицу. Из тог разлога, не могу се прихвати наводи одбране да је због неприсуствовања судског тумача за грузијски језик непознато како се оптужени изјаснио, те да се он можда изјаснио да је крив, кад и даљи, цјелокупан ток првостепеног поступка, па и изјављена жалба указују да је оптужени сво вријеме оспоравао кривицу. Осим тога, из записника о испитивању тада осумњиченог Н. Т., Полицијска управа Бањалука, Сектор криминалистичке полиције број 13-02/1-3-1-260/24 од 16.05.2024. године и записника о испитивању осумњиченог Н. Т., Окружно јавно тужилаштво у Бањалуци број Т13 0 КТ 0068740 24 од 16.05.2024. године произлази да су оба испитивања осумњиченог обављена у присуству и уз стручну помоћ Јелене Јоке, судског тумача за руски језик која је свједочила на главном претресу да се оптужени изјаснио да разумије руски језик, да је са њим комуницирала управо на том језику, без било каквих потешкоћа или проблема у комуникацији, те да је разумио оно што му је говорила, а и она је њега разумјела, с тим што је додала да осумњичени руски језик говори са јаким акцентом. Навела је да се током испитивања оптужени није жалио на превођење, нити јој је указао да не разумије поједине ријечи, те је додала и да је оптужени током испитивања нека грузијска презимена која је спомињао исписивао на папиру, такође на руском језику. Цијенећи објективну околност непостојања сталног судског тумача за грузијски језик у Босни и Херцеговини, која је у значајној мјери отежала вођење поступка против оптуженог, посебно у фази истраге, као и да су надлежно тужилаштво, а посебно првостепени суд предузели све расположиве мјере и активности како би оптужени на матерњем језику био упознат са свим доказима који га терете, које се огледају у чињеници да је оптужени још током испитивања од 01.11.2024. године и 07.11.2024.

године имао помоћ сталног судског тумача за грузијски језик, да је и накнадно упознат на свом матерњем, грузијском језику с разлозима због којих му је продужаван притвор, а до почетка главног претреса извршено је превођење на грузијски језик исказа оптуженог, као и исказа свих свједока предложених оптужницом, који су оптуженом достављени прије почетка главног претреса, те је на грузијски језик преведена и оптужница, јасно је да је он био упознат с радњама које му се стављају на терет, те му је омогућено да изнесе своју одбрану и самостално и посредством браниоца, чиме су му обезбијеђена сва права из члана 6., члана 7. став 1. и 3. и члана 8. став 2. ЗКП РС. Све наведене околности, које је детаљно цијенио и првостепени суд у побијаној пресуди (странице 14-18) указују да је оптужени разумио руски језик и оно што му се ставља на терет, те да је правилно судија за претходно саслушање примијенио одредбу члана 244. став 1. ЗКП РС, тумачећи је на начин у корист оптуженог.

Супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог, због околности да је превођење докумената било усмено на главном претресу, на начин да је овлаштени судски тумач за грузијски језик укратко преводила садржај документа, првостепени суд није починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке в) и г) и став 2. ЗКП РС. Оптужени је током цијелог главног претреса имао помоћ сталног судског тумача за грузијски језик, а на грузијски језик превођена су и рјешења о контроли притвора која су донесена током главног претреса, као и првостепена пресуда. Материјални докази су током претреса извођени тако да је изнесен њихов садржај, који је тумач преводила оптуженом током главног претреса. Превођење је извршено на начин да је садржај документа потпуно разумљив и јасан оптуженом. Осим тога, суд је током главног претреса више пута вршио провјеру квалитета превођења судског тумача за грузијски језик, тако што је од оптуженог повремено затражио изјашњење да ли разумије судског тумача, као и да ли разумије превод, а оптужени је у више наврата појаснио да у потпуности разумије превод и да у том погледу нема било каквих примједби. У околностима непостојања судског тумача за грузијски језик у БиХ и објективних ограничења која се огледају у чињеници да се судски тумач налазио у другој држави и преводио путем видео линка, што отежава превођење само по себи, првостепени суд је осигурао оптуженом усмено превођење исправа и другог писаног доказног материјала, у складу са чланом 8. став 2. ЗКП РС. И што је најбитније у контексту поштовања овог законског права оптуженог, а посебно у сврху остваривања права на одбрану из члана 7. ЗКП РС, првостепени суд је осигурао да је садржај сваког доказа био потпуно разумљив и јасан оптуженом, посебно тако што је и након извршеног превођења константно провјеравао да ли оптужени разумије сваки доказ и ток поступка уопште. Притом, бранилац оптуженог у жалби, осим уопштених навода да ниједан доказ није писмено преведен, није указао који то конкретно доказ није преведен на начин да оптужени није упознат са његовим садржајем или да га не разумије, а посебно не од каквог је то значаја било за остваривање права на одбрану из члана 7. ЗКП РС. Уколико је такав, објективним околностима условљен, ограничен усмени превод појединог доказа захтијевао додатно вријеме за припремање одбране или писмени превод комплетног материјалног доказа, у складу са чланом 7. став 3. ЗКП РС, оптужени или бранилац су то могли изричито захтијевати, те би тек у случају одбијања суда да то омогући евентуално било доведено у питање поштовање наведеног права оптуженог. Како из образложења пресуде и садржаја жалбе не произлази да је то био случај, из тог разлога су неосновани жалбени приговори о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка в) и г) ЗКП РС.

Нису основани приговори из жалбе браниоца оптуженог да је због начина извођења материјалних доказа у поступку доношења побијане пресуде почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, у вези са чланом 289. став 4. у вези са ставом 1. истог закона, а који се састоје у наводима да доказни материјал није читан, иако се странке и бранилац нису сагласиле о томе. Наиме, такве приговоре бранилац оптуженог није износио на главном претресу, приликом самог извођења материјалних доказа, нити је посебно захтијевао да се цјелокупан садржај неког конкретног доказа прочита, те се тиме и сагласио са таквим начином извођења доказа, а овакав начин извођења доказа има своје упориште и у тенденцији ефикасности поступка из члана 13. став 2. ЗКП РС.

Нису основани приговори из жалбе браниоца оптуженог да су записници о испитивању тада осумњиченог од 16.05.2024. године незаконити докази, изнуђени уз физичку и психичку примјену силе и пријетње јер је оптужени непосредно прије или током испитивања у Полицијској управи Бањалука подвргнут мучењу и нечовјечном поступању, чиме би била почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, а у вези са чланом 10. истог закона. Околност да су код оптуженог приликом прегледа од стране надлежног љекара Казнено-поправног завода у Бањалуци констатоване тјелесне повреде у виду хематома испод лијевог пазуха и у горњем дијелу десне дојке, о чему је свједочила и надлежни лекар Ј. З. М., детаљно је цијенио првостепени суд, у вези са свим осталим доказима и околностима од значаја за оцјену навода одбране да су искази оптуженог дати 16.05.2024. године засновани на повреди члана 10. ЗКП РС, што произлази из садржаја побијане пресуде (стране 20-26). О радњама испитивања тада осумњиченог у истрази, у својству свједока саслушани су полицијски службеник Д. Р., окружни јавни тужилац Николина Шева и судски тумач Јелена Јока, који су присуствовали наведеним испитивањима, те су у образложењу побијане пресуде изнесени детаљни, аргументовани и прихватљиви разлози због којих је првостепени суд цијенио неоснованим приговоре одбране на законитост ових доказа и због чега је закључио да према оптуженом није примијењена сила или да је на неки други начин поступано незаконито приликом његовог испитивања у истрази. Исказе ових и осталих свједока на које се одбрана позива, С. Л. и Д. П. побијана пресуда је довела у међусобну везу, аргументовано образложила разлике у њиховим и исказима свједока оптужбе, те дала јасне разлоге за оцјену вјеродостојности противрјечних исказа и због чега је поклонила вјеру свједоцима оптужбе, на начин који је потпуно у складу са чланом 304. став 7. ЗКП РС. Из оба наведена записника о испитивању осумњиченог произлази да је, прије испитивања, осумњичени прописно упозорен и поучен о правима из члана 143. ЗКП РС, између осталог и на право да може узети браниоца по свом избору који може бити присутан приликом његовог испитивања, а испитивању осумњиченог, према садржини оба наведена записника су присуствовали браниоци. У погледу наведених записника није било примједби у вези са самим начином сачињавања записника и начином испитивања осумњиченог, нити је указано од оптуженог и његових браниоца на било који начин да изјаве тада осумњиченог нису дате добровољно. Записници су, без примједби потписани и од бранилаца и, супротно наводима жалбе, од оптуженог, о чему је суд дао детаљно образложење (на страни 25 побијане пресуде), тако да је, са аспекта могућности њихових кориштења на главном претресу у смислу одредбе члана 10. став 2. ЗКП РС, без основа приговор жалбе којим се оспорава законитост овог доказа. Такође, да се ради о аутентичним и вјеродостојним исказима тада осумњиченог у наведеним записницима упућује и увид у саме исказе, из којих је очигледно да је оптужени могао разумјети питања која су му постављана, јер је на њих давао детаљне и

прецизне одговоре који су само њему могли бити познати, а полицијски службеник и окружни јавни тужилац, уз помоћ овлаштеног судског тумача, су могли разумјети изјаву оптуженог, која је вјерно унесена у оба записника.

Неосновани су приговори жалбе браниоца којим се оспорава законитост прибављања видео снимака надзорних камера добровољном предајом од лица Д. Ј., И. Ј. и Д. В. наводима да иста нису била овлаштена да добровољно предају наведене снимке, јер нису лица овлаштена за заступање привредног друштва које управља надзорним камерама и да није сачињен записник о добровољној предаји предмета. Наиме, наведени видео снимци са надзорних камера прибављени су у складу са одредбом члана 130а. ЗКП РС, јер су предати од лица која су их држала, те се не може прихватити став исказан у жалби да је само лице овлаштено за заступање уписано у судски регистар или оснивач или власник привредног друштва које управља надзорним камерама, овлаштено да добровољно преда предмет, у смислу наведене законске одредбе, јер их може предати свако лице које их држи. О добровољној предаји предмета су сачињене потврде и предмети су депоновани у суд, у складу са наведеном законском одредбом, због чега се, супротно жалбеним наводима, не ради о незаконитим доказима, у смислу одредбе члана 10. став 2. и 3. ЗКП РС.

Такође, неосновани су наводи жалбе да су наведени видео снимци незаконити јер надзорне камере нису регистроване и одобрене од Агенције за заштиту личних података БиХ и постављене у складу са Законом о заштити личних података. Према правилном закључку побијане пресуде, ради се о видео снимцима који покривају дешавања на јавном мјесту, те управо Закон о заштити личних података прописује право трећих лица на обраду личних података (снимање) без сагласности носиоца права, ради заштите својих „законитих права и интереса“. Околност да систем видео надзора није пријављен Агенцији за заштиту личних података БиХ не чини снимке незаконитим доказима, у смислу одредбе члана 10. ЗКП РС. О свим наведеним жалбеним приговорима којима се оспорава законитост видео снимака првостепени суд је дао детаљно и ваљано образложење у побијаној пресуди (странице 62-65), које у свему прихвата и овај суд. Супротно наводима жалбе, чињеница да је снимак са надзорне камере у улици [...] број [...] у Б. Л. од 14.05.2024. године не одговара реалном времену произлази из потврде о добровољној предаји предмета број 13-02/1-3-2-47/24 од 20.05.2024. године, према којој је лице Д. Ј. из Б. Л. добровољно предао ЦД са снимком вањских надзорних камера своје породичне куће у Б. Л. у улици [...] број [...], за дан 14.05.2024. године, уз напомену на потврди од стране наведеног лица да датум и вријеме на видео снимку не одговарају реалном датуму и времену, тј. да су на видео снимку приказани датум и вријеме 11.05.2024. године у 16.02 часова, што одговара реалном датуму и времену 14.05.2024. године у 16.22 часова, што је суд утврдио довођењем у везу садржаја самих снимака са изјавом свједока Ј. Ш. која је изјавила да је пред породичну кућу дошла око 16.15 часова, као и изјавама свједока Ј. Д., З. Л., П. К. и Ј. Л., о чему је првостепени суд дао детаљно образложење (странице 35-36 побијане пресуде). Из тог разлога, а у складу са начелом слободне оцјене из члана 15. ЗКП РС, за доказивање наведених чињеница и није било потребно вјештачење, због чега се супротни жалбени наводи указују неоснованим.

Без основа су наводи жалбе браниоца оптуженог којим се оспорава измјена садржаја чињеничног описа кривичног дјела из изреке побијане пресуде у односу на онај из оптужнице, у погледу идентитета власника мјењачнице, идентитета оштећеног лица, начина извршења дјела и изостављања имена означених саизвршилаца наведених

у оптужници, те истиче да је на тај начин повријеђен објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, у вези са чланом 294. став 1. истог закона. Чињеничним измјенама у изреци пресуде којим се кроз измијењен опис наведених околности врши њихово прилагођавање чињеничном стању утврђеном на главном претресу није повријеђен принцип који захтјева везаност објективног идентитета између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, јер није измијењена нека одлучна чињеница, која би мијењала суштину инкриминације, посебно не на штету оптуженог, те су извршене измјене у оквиру истих радњи и истог кривичног дјела које му се оптужницом ставља на терет.

Без основа је и приговор исте жалбе у погледу повреде Кривичног законика, јер је кривично дјело за које је осуђен правилно квалификовано као кривично дјело тешка крађа из члана 226. став 3. у вези са чланом 224. став 1. и у вези са чланом 37. КЗ РС. Наиме, умишљај оптуженог у односу на квалификаторни облик дјела из члана 226. став 3. КЗ РС огледа се у чињеници да је био свјестан да је одузети новац веће вриједности, о чему је првостепени суд дао детаљно образложење (страна 70-71 побијане пресуде) које прихвата и овај суд. Радње оптуженог правилно су квалификоване као саизвршилачке, у складу са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, те се не може прихватити да се ради о помагању, у смислу члана 39. КЗ РС, јер је оптужени, заједно са још три лица са којима је дијелио свијест и вољу о заједничком дјеловању, у намјери да противправно присвоје туђу покретну ствар, својим радњама договора о извршном кривичном дјелу са другим лицима, праћења оштећене Ј. Ш. њених свакодневних активности и навика, организовања доласка два путничка аутомобила за извршење дјела и дојављивања кретања оштећене на дан извршене крађе дао значајан допринос извршењу кривичног дјела, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде.

У погледу свих извршилачких радњи оптуженог, од доношења одлуке и договора да, заједно са још три лица, противправно присвоје туђу покретну ствар, за коју је знао да је веће вриједности, те праћења оштећене Ј. Ш., њених свакодневних активности и навика и дојављивања њеног кретања на дан извршене крађе, као и кретања оптуженог након извршене крађе, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, те је у побијаној пресуди дато свеобухватно и ваљано образложење, у складу са чланом 304. став 7. ЗКП РС, на основу којих доказа и чињеница је утврђено да је управо оптужени Н. Т., заједно са другим лицима, извршио кривично дјело на начин описан у изреци побијане пресуде, а кроз брижљиву и савјесну оцјену свих проведених доказа у међусобној вези у складу са одредбом члана 295. став 2. истог закона, изведен је несумњив закључак о радњама управо оптуженог у предметном кривичноправном догађају, о чему су у образложењу побијане пресуде дати јасни и аргументовани разлози, које прихвата и овај суд, а који се не могу довести у сумњу наводима жалбе браниоца оптуженог.

Сходно томе, без основа се указују и приговори жалбе браниоца оптуженог у погледу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, које је у побијаној пресуди правилно и потпуно утврђено. Првостепени суд је детаљно образложио (страна 7 и 8 побијане пресуде) због чега је, на основу одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, као непотребне одбио приједлоге одбране да се као доказ проведе вјештачење тјелесних повреда оптуженог, као и вршење увида у ЦД снимке сачињене на улазу и у ходницима просторија Полицијске управе Бањалука и Окружног јавног тужилаштва

Бањалука за дан 16.05.2024. године, правилно цијенећи да провођење наведеног вјештачења не би допринијело утврђивању чињеничног стања у погледу околности да ли је испитивање оптуженог из истраге извршено уз примјену силе, а из разлога јер су на исте околности саслушани свјedoци Ј. З.-М., С. Л. и Д. П., те изведен материјални доказ, акт Казнено-поправног завода Бањалука број 08/1.012/248-1760/25 од 31.03.2025. године, са здравственим картоном на име оптуженог, као и свјedoци оптужбе који су била присутни приликом испитивања оптуженог у истрази, Н. Ш., Ј. Ј. и Д. Р.. Из истих разлога, суд је одбио и приједлог одбране да се изврши увид у ЦД снимке сачињене на улазу и у ходницима просторија Полицијске управе Бањалука и Окружног јавног тужилаштва у Бањалуци за дан 16.05.2024. године, док је оптужени боравио у овим просторијама након лишења слободе, такође правилно цијенећи да вршење увида у снимке док је оптужени довођен и док је боравио у ходницима како Полицијске управе Бањалука, тако и Окружног јавног тужилаштва у Бањалуци, такође, не би допринијело утврђивању чињеничног стања у погледу околности тока и начина његовог испитивања. У складу с чланом 278. став 2. ЗКП РС, у вези са чланом 304. став 7. истог закона, у побијаној пресуди је дато ваљано образложење за одбијање тих доказних приједлога одбране, те разлога којима се суд руководио, њихове анализе и оцјене појединачно и у међусобној повезаности, те у вези са свим другим изведеним доказима у смислу члана 295. став 2. ЗКП РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у вези са приговорима изнесеним у жалби браниоца оптуженог. У оквиру општих правила о одмјеравању казне, у смислу одредбе члана 52. КЗ РС, првостепени суд је правилно и адекватно вредновао све околности које су од значаја за висину казне. Правилно је цијењена, као отежавајућа околност, чињеница да је вриједност украдене ствари вишеструко већа од најмањег износа од 50.000,00 КМ, прописаног чланом 226. став 3. КЗ РС и да износи око 2.000.000,00 КМ, као и степен кривичне одговорности и околности под којима је дјело извршено. Такође, првостепени суд је адекватно цијенио и олакшавајуће околности, да је оптужени незапослен, отац троје малољетне дјеце, те да нема непокретне или покретне имовине. Све утврђене и образложене околности, и по оцјени овог суда, оправдавају изрицање казне затвора у трајању од десет година, изречене побијаном пресудом, те не оправдавају изрицање мање казне затвора, како то предлаже у жалби одбрана. Ради тога, овај суд налази, да је казна затвора изречена побијаном пресудом у границама прописаним законом за почињено кривично дјело и у сразмјери је са тежином дјела, те представља нужну и потребну мјеру казне ради остварења опште сврхе кажњавања.

Насупрот наведеном, основано се жалбом пуномоћника оштећене указује да није правилна одлука о имовинскоправном захтјеву, којом је оштећена на основу члана 108. став 3. ЗКП РС са имовинскоправним захтјевом у цјелости упућена на парницу. Наиме, имајући у виду да је суд из проведених доказа, посебно оцјеном исказа оптуженог од 16.05.2024. године утврдио да је новац у износу од 2.020,00 америчких долара (УСД) оптужени узео из средстава који су украдени од оштећене Ј. Ш. на шта се указује жалбом пуномоћника оштећене, то је наведени износ потребно досудити оштећеној на име имовинскоправног захтјева, јер имовинскоправни захтјев оштећене има приоритет у односу на мјеру одузимања имовинске користи прибављене кривичним дјелом, која је супсидијарна и изриче се само ако оштећеној није досуђен имовинскоправни захтјев или ако јој је досуђен имовинскоправни захтјев у износу који не достиже износ имовинске користи прибављене кривичним дјелом, а како је то и предвиђено одредбом члана 386. став 3. ЗКП РС. Из наведених разлога, овај суд је,

дјелимичним уважавањем жалбе пуномоћника оштећене, преиначио побијану пресуду у складу са чланом 328. став 1. ЗКП РС, те дјелимично досудио имовинскоправни захтјев оштећеној у висини утврђеног износа прибављене имовинске користи од 2.020,00 америчких долара (УСД), док је са преосталим дијелом имовинскоправног захтјева оштећена правилно упућена на парницу, у складу са чланом 108. став 3. ЗКП РС, јер подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ за пресуђење у том дијелу захтјева, о чему је побијана пресуда дала ваљано образложење (страница 77.) Слиједом тога, овај суд је поступајући по службеној дужности укинуо одлуку о одузимању имовинске користи прибављене кривичним дјелом у наведеном износу, јер имовинска корист која је утврђена првостепеном пресудом не прелази досуђени имовинско захтјев оштећене.

Одлука о трошковима кривичног поступка заснована је на правилној примјени члана 99. став 1. ЗКП РС, у вези са чланом 96. став 1., 2., 3. и 5., чланом 97. став 1., чланом 99. став 1. и 2. истог закона и члановима 9. и 13. Уредбе о накнади трошкова у кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 17/14), о чему је у побијаној пресуди дато детаљно и аргументовано образложење.

Ради тога је овај суд, у смислу одредбе члана 328. став 1. ЗКП РС, дјелимичним уважавањем жалбе пуномоћника оштећене преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о имовинскоправном захтјеву оштећене, а поводом те жалбе и жалбе браниоца оптуженог, по службеној дужности, и у погледу одлуке о одузимању имовинске користи прибављене кривичним дјелом, на начин као у изреци ове пресуде, док је жалбу пуномоћника оштећене у преосталом дијелу, као и жалбу браниоца оптуженог у цијелости, одбио као неосноване, на основу одредбе члана 327. ЗКП РС.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић